

“Roșu și negru” în alb - negru

Suflete tari ar dori să demonstreze spectatorului cult că sunt unele situații atât de inerente vieții, încât poți intra în ele fără a plagia cărțile ce le ilustrează. Andrei Pietraru procedează față de Ioana, fiica boierului Matei Boiu, cam la fel ca Julien Sorel, fără a fi citit «Le Rouge et le Noir». Afirmatia lui G. Călinescu se verifică și astăzi printr-o excelentă montare TV mai veche, datorată regizorului Cornel Todea, revăzută de curând la TVR, cu satisfacția descoperirii unui rechizitoriu formidabil la adresa rigorii *absolutului*, care nu generează decât eșec.

Filmată în alb-negru, reprezentarea capătă o geometrie aparte prin rafinata compoziție a cadrelor care păstrează un raport constant între ambianță – locuința aristocratică și chipul protagoniștilor, înfățișat cu zgârcenie în prim-planuri electrizante. Tensiunea este astfel indusă printr-o întreținere a suspansului. Punct forte al viziunii regizorale, distribuția înscrie spectacolul în fondul de aur al marilor creații actoricești, având meritul de a teauriza însăși tinerețea unor talente excepționale. Cu al său subtil “lyrisme à froid”, Irina

Petrescu înnobilează personajul Ioanei Boiu, conducându-l treptat spre paradoxala incandescență ce survine în ultimul act. Cu atât mai surprinzătoare apare reacția eroinei care cade în banal, pradă unui acces de gelozie stupidă, generată de aparența unui gest. Decupat în profunzime (la propriu și la figurat!) este momentul de tandrețe compensatorie oferit de către protagonist colegei și prietenei sale: în prim-plan, sărutul cast și îmbrățișarea caldă pentru o dragoste neîmpărtășită, în plan secund, declicul dramei o dată cu apariția protagonistei pe o scară din fundal. Brusca, acțiunea se precipită, după ce decursese într-un ritm lent care dilatase sub lupa micului ecran jocul ielelor – jocul ideilor ascunse în această imposibilă poveste de iubire. Una dintre atâtea altele care la Camil Petrescu sunt încărcate de proiecțiile propriului eu. Așa cum se întâmplă și la Stendhal, romancierul invocat de dramaturg, iscând peste veac o polemică asupra așa-zisei “la chasse au bonheur”. Un ideal pentru care eroii se răstignesc permanent într-un virtual pat procustian al normelor etice grevate de relativism, ieri, azi și totdeauna. Perfor-

mer al acestei gimnastici a spiritului (Camil Petrescu se dezicea de “fluxul conștiinței” joyce-iene, dar uza de adagiul proustian “Nimic nu este în obiect, totul este în spirit!”), interpretul de neuitat al lui Andrei Pietraru este Ion Caramitru. Aflat în perioada romantică a carierei sale, dusă la culminație cu Hamlet, după un Romeo și un Eminescu, tânăra vedetă își câștigase dreptul de a se confrunta și cu “anticalofilismul” camilpetrescian, care convine atât de bine stilului său de o spontaneitate atent cizelată. Cuceritoarea naturaleze a interpretării sale provoacă vertij în scena-cheie în care eruditul autoexilat într-o bibliotecă susține cu inocență că nu l-a citit pe Stendhal și deci nu plagiază, ci pur și simplu își trăiește tragedia la cel mai înalt voltaj, străin de livresc... Este aceasta și clipa de interferență cu o “lectură” cinematografică de referință, care a făcut vogă în anii ‘50 – *Le Rouge et le Noir* în regia lui Claude Autant-Lara, cu Danielle Darrieux și Gérard Philipe, un film ce-și păstrează la rândul-i intactă aura de romantism.

Irina Coroiu

Sp. proscenium

Andra Negulescu: “E mai importantă feminitatea decât frumusețea !”

S-a dovedit că nu întotdeauna rolurile principale fac ca un actor să iasă în evidență. Tot astfel, am contrazis de nenumărate ori ideea că în România nu avem “staruri”. Asemănarea Teodorei Mareș cu Natalie Wood, a

Laurei Jianu cu Jane Fonda, a Simonei Mihăescu cu Vivien Leigh, a Cristinei Toma cu Jodie Foster probează faptul că doar întâmplarea de a se naște aici și acum le-a împiedicat pe “tinerele speranțe” enumerate să se compare cu marile vedete

ale lumii. Ultima stea a spectacolelor lui Victor Ioan Frunză de la Cluj – *Bedet* și *Falstaff* – seamănă izbitor cu Uma Thurman (considerată, aproape în unanimitate, “femeia fatală” a secolului). Andra Negulescu a absolvit secția de actorie a Universității

Babeș-Bolyai din Cluj, anul trecut, la clasa prof. univ. Miriam Cuibus-Mona Chirilă. Șansa ei s-a numit V. I. Frunză.

Datorită dumnealui mi-am descoperit adevărata pasiune pentru actorie, abia în anul III, când m-a distribuit în cele două roluri, Gwendoline din **Becket** și Cellina din **Falstaff**. Până atunci eram doar îndrăgostită de Marius Bodochi, acesta fiind unicul motiv pentru care am încercat la Teatru. Acum, mă deranjează faptul că sunt doar "prietena lui", și nu o individualitate. Cel puțin, așa sunt tratată! În copilărie îmi doream să devin jocheu. M-am născut și am crescut la Bistrița, unde am făcut călărie de performanță. E un sport care îți scoate foarte bine trupul în evidență. Actoria seamănă mult cu echitația. E un sport periculos.

Semeni foarte mult, la rândul tău, cu un exemplar cabalin "pur sânge"! Recunoști? Te deranjează faptul?

Cred că dacă ar fi să mă compar cu un animal, semăn mai mult cu un crocodil, care stă, așteaptă și, la un moment dat... atacă. Asemănarea cu Uma Thurman eu o constat cel mai puțin. Toți o văd, în afară de mine. Ca gen de frumusețe, nu e pe gustul meu. Cred că nu-mi place... de mine. O prefer pe Michelle Pfeiffer.

Eu tot mai cred că îți place o actriță cu care semeni. Și, mai adineauri, spuneai că-ți plăcea ca trupul tău să iasă în evidență!

Sunt catalogată drept o "blondă sexy". Nu cred că sunt foarte inteligentă. Nu sunt realistă, ci extremistă. Nu-mi place să mă pierd în idealuri. Am reușit tot ceea ce mi-am propus până acum, dar nu știu dacă voi reuși și mai departe. Îmi doresc să fiu o actriță foarte bună – în privința asta, le admir enorm pe Melania Ursu, care este actrița mea preferată, și pe Valeria Seciu –, nu doar un manechin. E mai importantă feminitatea decât frumusețea. În facultate am făcut foarte multe travestiuri, roluri în care nu eram pusă în valoare din punct de vedere fizic.

Recunoști că-ți place să fii și "decorativă".

Da. Victor Ioan Frunză, pe lângă faptul că m-a învățat actorie, mi-a pus foarte bine în valoare fizicul. Și, ca să revin la asemănarea cu Uma Thur-

man, uneori mă avantajează. De exemplu, când am fost în Anglia, în tumele cu **Ororul în catedrală** al lui Mihai Măniușiu (unde făceam parte din corp-ansamblu), unul dintre cei mai mari actori ai lumii la ora asta, Alan Rickman, m-a "băgat în seamă" doar pe mine și numai din acest motiv.

Am înțeles că vorbești foarte bine englezește...

Engleza, spaniola, italiana. Am făcut un liceu cu predare intensivă de limbă engleză, la Cluj. Era singurul liceu umanist. Mi s-a părut alegerea cea mai ușoară. N-aș fi fost capabilă să studiez matematica, fizica.

Mă uimește francheteo ta. Așa că te întreb și eu direct: întrucât nu ești rece ca un stoi, așa cum te credeam, cum ești, de fapt?

Sunt extrovertită, caldă cu oamenii care îmi plac. În rest, mă comport strict civilizată. Stau de vorbă și cu necunoscuți, dacă au bun-simț. Altfel, însă, sunt foarte rece.

De obicei vrei să șochezi?

Da. Cred că tocmai din motivul ăsta am ratat concursul de la TNB. Nu am gândit bine felul cum m-am prezentat. Eram în costum de mișcare și am "făcut" Elena din Troia cu o tobă în care băteam. Eram neconvențională. Mi s-a spus să fiu "mai adevărată". A fost o greșală faptul că m-am pregătit absolut singură. Așa sunt eu. Îmi place să bat în tobe. E foarte greu să pătrunzi pe prima scenă a țării. Dar nu vreau să joc decât acolo, sau la Cluj, pentru că altundeva nu am casă. Detest sărăcia. Nu m-aș duce în alt oraș decât pentru o colaborare.

Te-ai gândit să pleci din țară? Știi că ai rude în Germania.

Una din marile mele dorințe este să plec. Dar acolo n-aș putea să fiu decât vânzătoare la Peco! Nu știu limba. Aș pleca în străinătate să fac film. Pentru bani, am făcut reclamă la "Oriflame" și la Generația PRO. Dar... îmi doresc să fiu *actriță*! Și nu cred că pot practica această profesie în altă parte.

Ce fel de bărbați îți plac?

Frumoși, puțin exotici, păr lung, 1,75. Nu-mi plac bărbații înalți. Îmi place să fiu puțin mai înaltă decât ei.

Care e zodia ta?

Leu, Tigru, Jaguar. Născută pe 25 iulie 1974.

Cum e să-ți se spună tot timpul că ești frumoasă?

Fals. Oamenii mă tratează așa doar prin prisma relației mele cu Marius. Dacă îl iubesc pe el, mă iubesc și pe mine. Dacă nu, îmi sunt dușmani.

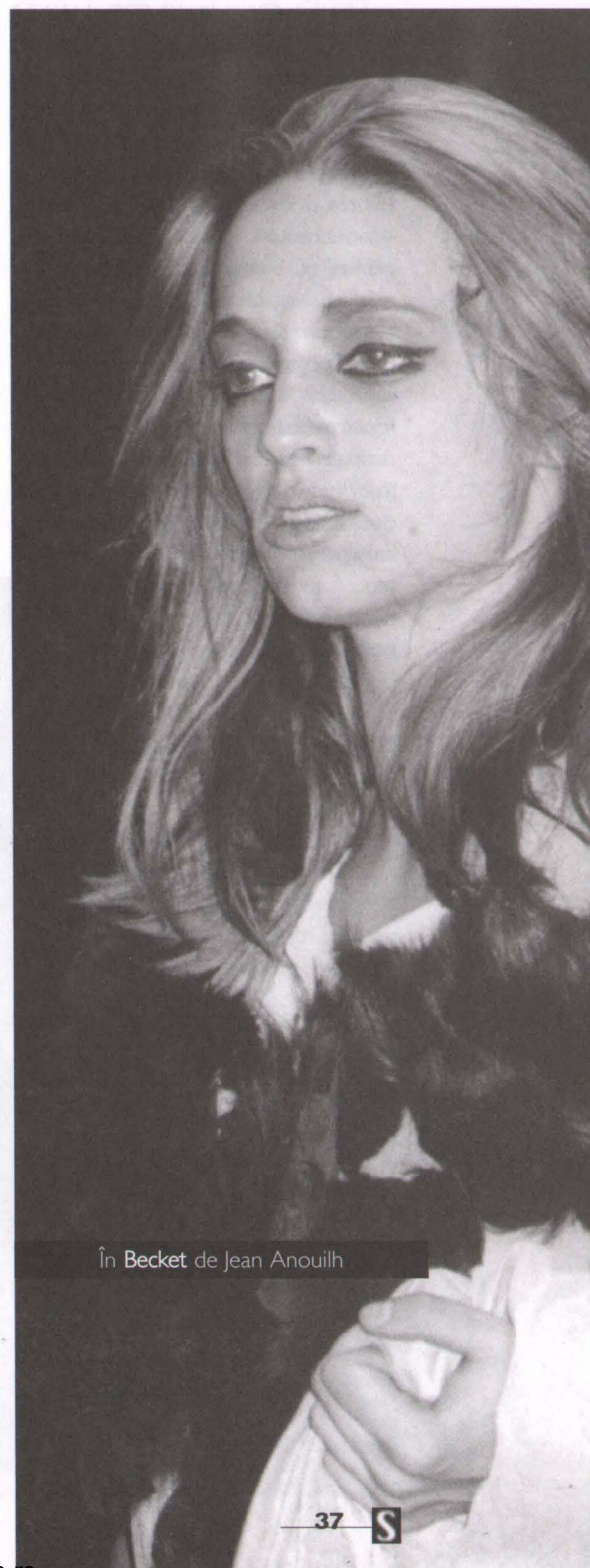
Îți dorești copii?

Nu. Nu-mi plac copiii. Și nu cred că aș fi în stare să-i cresc. Îmi place să mă simt eu acroșată.

Ce relație ai cu divinitatea?

Nu cred în Dumnezeu. Adică, așa cum îl percepe lumea. Nu mă rog niciodată. Cred că natura se va răzbuna pe oameni, din cauză că ei o distrug.

Ioana Florea



În **Becket** de Jean Anouilh